

[Oluf Pedersen.]

sætter, så vækker det betænkeligheder. Det burde han have betænkt noget før.

Det værste er dog, at venstre og det konservative folkeparti endnu ikke forstår, hvordan skatter på arbejde, forbrug og omsætning virker. Hvis de forstod det, kunne de nemlig ikke komme med den skattereform, de taler om. De vil flytte skatterne på jorden, amtsskatterne, over på arbejdet. De vil lette formuesskatterne, thi for dem gælder det, at de ikke driver de offentlige udgifter op. De vil udskrive skatter på arbejdet for at præmiere dem, der er så velstillede, at de er i stand til at spare op.

Når dertil kommer, at man i fjor krævede den værste skat, som kan tænkes, nemlig omsætningskatten, der dels hviler tungest på de fattige, dels ligefrem frister til snyderier, og at man i fjor forsøgte sig med toldskatter, der driver varepriser og dermed de offentlige udgifter op uden at give et tilsvarende beløb i statskassen — ja, så giver jeg ærlig talt ikke meget for det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens betænkeligheder.

Jeg ved nok, at man begrunder toldforhøjelser med, at de giver beskæftigelse, men alle liberale — og dertil må venstre vel iøvrigt regne sig — ved, at det er helt forkert, at det stik modsatte gælder. Frihandel giver nemlig det laveste prisniveau og dermed de mindste omkostninger. Den øger konkurrenceevnen ved eksporten udadtil og også konkurrenceevnen overfor fremmede varer her i landet. Noget sådant er for liberale folk ingen trolddom; vi forstår godt, at told og arbejdsløshed følges ad, det er slet og ret en økonomisk naturlov, som selv den værste — eller bedste — planøkonom ikke kan lave om.

Jeg forstod det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen således, at han advarede imod at være dristig, han var lige så bange for liberalisering og fri økonomi som den amerikanske general i Tyskland, der advarede dr. Erhard; han har åbenbart slet ikke lært det ringeste af resultatet, som i Tyskland blev en stigning af reallønnen på 52 pct. samtidig med en nedgang i arbejdsløsheden. Det ærede medlem frygter åbenbart vellønnede arbejdere, til trods for at det betyder øget produktion for at tilfredsstille det øgede forbrug.

Man kan forøvrigt se, hvordan den øgede liberalisering her i landet har virket. Den officielle liberaliseringsprocent er 76, men den faktiske er kun 69. Erhvervenes Oplysningsbureau vil mene, at det skyldes, at de varer, som blev liberaliseret, er købt billigere, d. v. s. at de har virket direkte valutabesparende. Det overrasker ikke mig; thi det er jo det, som liberale økonomer altid har hævdet, medens protektionisterne, der vel forøvrigt slet ikke kan kalde sig økonomer, har været frygtagtige overfor liberaliseringen ganske som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen. Derfor standsede han også liberaliseringen, og derfor fik vi hans toldlovsforslag, som vi heldigvis fik sat en stopper for. Vi fik senere det samme forslag i toldkommissionen, hvor heldigvis ingen interesserede sig for det, lige så lidt som man interesserede sig for den daværende handelsministers besynderlige forslag med bestemmelser imod billige varer udefra. Det er glædeligt, at toldkommissionen, efter at man har set disse forsøg på toldpolitik afslået, i går gav tilslutning til — man kan se i „Nationaltidende“, hvad det drejer sig om — at visse varer blev toldfrie og andre sattes ned i told. Det er også meget, meget klogere at gå den vej.

Man forstår, at den told- og skattereform, som den konservative blok, omfattende det konservative folkeparti og det vel også konservative venstre, taler om, ikke har vor interesse. Vi venter på, hvad den nuværende regering vil foreslå.

Jeg skal tilsidst sige, hvordan vi anbefaler at gribe disse spørgsmål an. Vi foreslår ganske simpelt at flytte byrderne fra arbejde, forbrug og omsætning. For det første trænger vi til at spare ved en indskrænkning i de offentlige opgaver. Dernæst må vi finde offentlige indtægter, der ikke som told og skat på arbejde driver pristallet op og dermed de offentlige udgifter og også erhvervenes omkostninger op. Vi skal have reallønnen hævet, så en mand igen kan forsørge kone og børn, så konen ikke skal sætte børnene i en dyrt betalt offentlig børnehave, men kan beholde dem i hjemmet under opsig. Det er synd imod børnene at pine den sidste øre ud af det arbejdende folk for at tjene monopolister og højfinans.

Hvad er det da, vi vil? Vort mål er at afskaffe alle de arbejdsfrie indkomster. Der-